

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **B. R.**, zastoupeného Mgr. Lubošem Komůrkou, advokátem se sídlem Benešova 8, 586 01, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Vysočina, odbor životního prostředí**, se sídlem Žižkova 57, 587 33, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2008, č. j. 29 Ca 353/2006 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2008, č. j. 29 Ca 353/2006 - 26, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. j. KUJI/76812/2006 OŽP/1444/2006; tímto bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ze dne 26. 7. 2006, č. j. 153/2006OŽP/Po, ve věci udělení souhlasu s umístěním stavby na pozemcích p. č. 237/1 a 237/2, oba v k. ú. Borovná.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že s postupem krajského soudu se nelze ztotožnit, když tento odůvodnil své zamítavé rozhodnutí tím, že nesouhlasí s názorem stěžovatele, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami. Stěžovatel v žalobě poukázal na absenci jakéhokoli hodnocení důkazů, které byly v řízení provedeny, navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem nezávislým na správním orgánu. Uvedl v žalobním návrhu rovněž, že správní orgán konstatoval, resp. provedl ve svém rozhodnutí

rozsáhlou analýzu problematiky ochrany krajinného rázu a dospěl přitom k závěru, že záměr postavit na předmětných pozemcích dva rekreační objekty je podřaditelný pod zákonem předpokládaný pojem „snížení krajinného rázu“ a že toto snížení krajinného rázu by překračovalo dle žalovaného zákonnou mez. Žalovaný k takovému závěru přitom dospěl, aniž by se vypořádal s v odvolání uvedenými námitkami a také aniž by zjistil podklad pro rozhodnutí – navrhovaný znalecký posudek; k němu uvedl, že skutkové otázky jsou ve věci jasné. Dále krajský soud uvedl, že stěžovatel v žalobě nekonkretizoval, s kterými odvolacími námitkami se žalovaný nevypořádal, a pro stručnost a obecnost této námitky není možno tuto část rozhodnutí přezkoumat. Následně konstatoval, že se žalovaný s námitkami stěžovatele vypořádal. Dle svého názoru stěžovatel v podané žalobě odkázal na konkrétní rozhodnutí a konkrétní odvolání, ze kterého mohl krajský soud vycházet a dále je stěžovatel toho názoru, že pokud soud došel k závěru, že je třeba žalobu blíže za účelem jejího projednání doplnit, měl být stěžovatel k jejímu doplnění vyzván. Pokud se krajský soud vypořádal s celou situací tak, že pro obecnost námitky může pouze obecně konstatovat, že se žalovaný s námitkami stěžovatele vypořádal, byl dán nedostatek důvodů k rozhodnutí o žalobě.

Podle stěžovatele se krajský soud sice podrobněji zabýval (odvolacími) námitkami, nicméně pouze odkazoval na to, co uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, aniž by se však soud vypořádal dostatečně s tím, na základě čeho hodnotí rozhodnutí dalšího účastníka jako správné. Tato námitka se týká i otázky, jak se krajský soud vypořádal s námitkou neprovedení důkazů znaleckým posudkem. Opět poukazuje pouze na to, co uvedl žalovaný, aniž by se sám zabýval otázkou, zda tvrzení stěžovatele byla důvodná.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje rozsudek Krajského soudu v Brně v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že setrvává na dříve vyjádřeném stanovisku, že znaleckého posudku nebylo pro vyhodnocení míry dotčení krajinného rázu zamýšlenými stavbami třeba. Dvě odborná posouzení a vlastní zjištění na místě samém považuje žalovaný za dostatečné podklady pro rozhodnutí, zvláště když věcná zjištění těchto podkladů si vzájemně neodporují. Zákon nestanoví obligatorní zajištění znaleckého posudku pro řízení dle ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ze systematického zařazení i návětí § 56 správního řádu lze naopak spíše usuzovat, že důkaz znaleckým posudkem se užije jen v případech, v nichž není možno relevantní skutkové otázky objasnit jinak. Pokud jde o vypořádání námitek v podaném odvolání, žalovaný je přesvědčen, že námitky byly v bodě 3 odůvodnění odvolacího správního rozhodnutí dostatečně vypořádány, byť v textu odvolání nelze přesně odlišit námitky od vyjádření názoru odvolatelů. Přitom KrÚ Vysočina zastává názor, že námitky je třeba vypořádávat nikoliv podle toho, jakou váhu jim přikládá odvolatel, ale podle toho, jaký význam mají pro otázky řešené v daném správním řízení. Zejména z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující rozhodné skutečnosti:

Dne 28. 3. 2006 byla na Městský úřad v Telči doručena žádost stěžovatele o zahájení řízení dle ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny z důvodu záměru výstavby hospodářských a obytných objektů. Jako součást žádosti byl doručen materiál nazvaný „Odborné posouzení záměru na umístění stavby obytného domu v k. ú. Borovná s ohledem na krajinný ráz“ zpracovaný Mgr. M. N. V průběhu řízení (dne 3. 5. 2006) účastník řízení ČSOP Vysočina vyžádal stanovisko KÚ kraje vysočina, zda může mít záměr samostatně nebo ve spojení s jinými vlivy na evropsky významnou lokalitu a požádal o přerušování řízení. Dne 5. 6. 2006 bylo řízení přerušeno a byl podán návrh na zahájení řízení o předběžné otázce, dne 7. 6. 2006 bylo doručeno na vyžádání účastníka řízení ČSOP Vysočina hodnocení vlivu záměru na krajinný ráz – výstavba dvou rekreačních objektů v k. ú. Borovná zpracované Ing. J. M. Dne 16. 4. 2006 bylo doručeno stanovisko KÚ kraje Vysočina, v němž se uvádělo, že záměr nemůže mít vliv na EVL ani ptačí oblast. Orgán ochrany přírody a krajiny Městský úřad Telč, odbor životního prostředí na základě posouzení stavu věci s umístěním staveb vyjádřil nesouhlas.

V rozhodnutí přitom konstatoval, že materiál předložený stěžovatelem hovoří o architektonických zásadách „přirozeně rostlého“ statku, nelze tedy předpokládat, že se jedná o stejný záměr (umístění chatiček 6 x 7 m a zástřeší). V předloženém materiálu se mimo jiné uvádí, že z hlediska vlivu využití a kvality porostů lze konstatovat, že současné využití území nepřispívá ke kladnému vlivu na krajinný ráz a že lokalita působí v kontextu navazujících ploch rušivě; využití ke kvalitní zástavbě může být přínosem. Správní orgán v této souvislosti uvádí, že území skutečně z důvodu zanedbání běžné údržby zarostlo ruderální vegetací, přesto její vliv na krajinný ráz je zanedbatelný ve srovnání s umístěním staveb. Naproti tomu hodnocení doručené ČSOP Vysočina považuje veškeré hodnoty a znaky krajinného rázu za pozitivní a významné a záměr by podle této studie byl silným zásahem především do kulturní a historické charakteristiky místa a krajinného rázu, postupnou realizací podobných staveb by došlo k devastaci velice cenné krajiny; záměr proto nebyl doporučen. Správní orgán rovněž vycházel z názoru p. M., odborníka CHKO Žďárské vrchy na problematiku ochrany krajinného rázu, který po ohledání na místě samém záměr nedoporučil z důvodu popření kulturních a historických charakteristik daného území. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že přírodní charakteristika dotčeného prostoru je tvořena lesy, ornou půdou, loukami, významným přírodním prvkem je kaskáda rybníků s rákosinami a mokřady s výskytem řady chráněných živočichů. Dále uvedl, že se zde nevyskytují žádné stavby ve volné krajině; přitom za znaky a hodnoty lze považovat soustředění zástavby do osad, neexistence staveb ve volné krajině, oblast krajinného rázu vyniká harmonickým měřítkem, vztahy v krajině díky dosavadním činnostem člověka a přírodního prostředí. Poukázal především na fakt, že za estetické hodnoty lze považovat zachování volné krajiny, harmonické střídání lesů, polí, luk, alejí ovocných stromů a vodních ploch, minimálně narušená zástavba obce Borovná. Správní orgán tedy odůvodnil, že záměr – umístění staveb ve volné krajině by byl cizím prvkem, narušujícím kulturní a historickou charakteristiku území; postupným umísťováním

takovýchto staveb by došlo k rozdrobení a potlačení volné krajiny, která je pro tuto část Vysočiny typická. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které Krajský úřad Vysočina, odbor životního prostředí zamítl.

V odvolání stěžovatel polemizuje se závěry studie vypracované Ing. J. M., ohrazuje se proti závěrům, které byly učiněny správním orgánem s ohledem na možnou devastaci krajiny v důsledku umísťování dalších staveb, když žádné další stavby nebyly stěžovatelem zmiňovány. Hodnocení Ing. M. označil za neobjektivní, přitom nevyloučil jeho možnou podjatost, a to z důvodu, že se jedná o pracovníka odboru životního prostředí MěÚ Dačice. Za zcela irrelevantní potom označil odkaz na konzultaci s p. M., neboť tato osoba nedisponuje oprávněním vyhotovovat odborná posouzení, jde tedy o zcela laický pohled na věc. V odvolání vytýká stěžovatel absenci jakéhokoli hodnocení důkazů, které byly v řízení provedeny, je zde pouze uvedeno, jaké důkazy byly provedeny. Stěžovatel pak zejména namítá, že správní orgán, ačkoli v protokolu o ústním jednání ze dne 20. 4. 2006 uvádí, že předmětem jednání je ověření možnosti vyhovět podanému návrhu a případné stanovení dalších podmínek v případě uskutečnění záměru, v odvolání zcela schází jakoukoli iniciativu správního orgánu nalézt řešení, a to i stanovením závazných podmínek. Správní orgán především neodůvodnil, proč přisvědčil posudku Ing. M. a zcela odhlédl od posudku, který předložil stěžovatel. Stěžovatel rovněž uvádí, že nehodlá v žádném případě realizovat stavby, které by změnily krajinný ráz v dané lokalitě a je připraven respektovat jakékoli podmínky. Způsob, jak se správní orgán vypořádal s celým řízením, považuje za neodůvodněný. Navrhl současně v rámci objektivního posouzení provedení nezávislého znaleckého posudku, v němž by bylo posouzena jednak otázka samotných staveb na daném území a zároveň i stanovení podmínek, za jakých by bylo lze stavby v krajině realizovat.

Žalovaný podané odvolání zamítl. V odůvodnění dílem zhodnotil průběh správního řízení, dílem se zabýval hmotně-právním posouzením věci, podrobně rozvedl závěry, které nastínil již orgán I. stupně stran krajinného rázu, a to s odkazem na judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, provedl interpretaci pojmu krajinný ráz obsaženého v § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Konstatoval mimo jiné, že záměr postavit na předmětných pozemcích dva rekreační objekty je podřaditelný pod zákonem předpokládaný pojem „snížení krajinného rázu“, odkazuje zde rovněž na závěry posudku Ing. M.. Současně však tomuto posudku vytýká nezohlednění aspektů existující estetické a přírodní hodnoty.

Žalovaný rovněž v odůvodnění uvedl, že správní orgán neobjasnil, proč převzal z podkladů pro rozhodnutí hodnocení Ing. M. a nikoli závěry Mgr. N., když oba dokumenty popisují podrobně krajinný ráz dané lokality. Uvedl v této souvislosti, že hodnocení v celém rozsahu (přírodně i kulturně-historickou charakteristiku) provedl pouze Ing. M., závěry Mgr. N., byť s nimi lze souhlasit, nejsou proto pro řízení rozhodující. K závěrům p. M. žalovaný uvedl, že jeho hodnocení není ze spisového materiálu zřejmé, pouze lze poznamenat, že jmenovaný je spoluautorem obecného metodického postupu, který ministerstvo životního prostředí v oblasti hodnocení vlivů na krajinný ráz vzalo za základ např. při tvorbě oficiálně publikovaného metodického pokynu č. 8 z roku 2005. Námitku možné podjatosti Ing. M. žalovaný odmítl, neboť jmenovaný v řízení nerozhodoval jako oprávněná úřední osoba, ale pouze vystupoval jakožto znalec. Závěrem

žalovaný konstatoval, že skutkový stav považuje za dostatečně objasněný a ustanovení znalce považuje za nadbytečné.

Krajský soud zamítl podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí s tím, že nelze souhlasit s názorem, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, když nebylo konkretizováno s kterými. Pro naprostou stručnost a obecnost této žalobní námítky nebylo možno tuto část rozhodnutí přezkoumat. Krajský soud uvádí, že pokud jde o námitku, že rozhodnutí postrádá jakékoliv hodnocení důkazů, které byly v řízení provedeny a postrádá též odůvodnění toho, proč správní orgán I. stupně není ochoten akceptovat závěry předloženého odborného posouzení a naopak bez vysvětlení vychází ze závěru hodnocení Ing. M., krajský soud uvedl, že s odvolatelem lze souhlasit v té části odvolání, že správní orgán I. stupně neobjasnil, proč převzal z podkladů pro rozhodnutí hodnocení Ing. M. a nikoliv závěry Mgr. N.. Toto pochybení prvostupňového správního orgánu však žalovaný napravit konstatováním, že hodnocení v celém rozsahu (tj. přírodní i kulturně historickou charakteristiku) provedl pouze Ing. M., přitom dopad zamýšleného záměru na kulturní a historickou charakteristiku dotčeného krajinného prostoru je přitom pro rozhodnutí podstatný. Z uvedeného vyplývá, že se žalovaný se všemi odvolacími námitkami vypořádal. Dále krajský soud konstatuje, že neprovedení znaleckého posudku nelze žalovanému vytýkat, pokud má jinak za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Na tomto místě Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo věci krajského soudu přezkoumatelným způsobem se vypořádat právě s tím, zda mohl mít žalovaný za to, že byl dostatečně zjištěn stav věci, resp. zda k tomuto závěru postačovaly důkazy, na kterých rozhodnutí bylo založeno, zda popř. bylo důvodné provést důkazy další, nebo zda jejich provedení by bylo nadbytečné neboť již nemohlo na závěru o snížení krajinného rázu ničeho změnit. Tyto úvahy však v odůvodnění rozsudku krajského soudu schází a krajský soud setrval pouze na závěrech žalovaného.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se sice krajský soud zabýval (odvolacími) námitkami, nicméně pouze odkazoval na to, co uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, aniž by se vypořádal dostatečně s tím, na základě čeho hodnotí rozhodnutí dalšího účastníka jako správné. Tato námitka se týká i otázky, jak se krajský soud vypořádal s námitkou neprovedení důkazů znaleckým posudkem. Krajský soud opět jen poukazuje na to, co uvedl žalovaný, aniž by se sám zabýval otázkou, zda tvrzení žalovaného byla důvodná.

Stěžovatelova žaloba obsahovala dvě námitky. První bylo tvrzení, že se žalovaný nevypořádal v odvolání uvedenými námitkami, druhá, že si žalovaný nezajistil podklad pro rozhodnutí, tj. stěžovatelem navrhovaný důkaz – provedení znaleckého posudku, když vyhodnocení provedené Ing. M. a Mgr. N. jsou hodnocena různě, resp. jsou rozporná.

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny nebo dotčeny na svých subjektivních právech. Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv.

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, tj. vylicit, jakých

konkrétních kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje, že rozsah a kvalita soudního přezkumu je dána také formulací žalobních námitek, neboť ve správním soudnictví platí dispoziční zásada a soud je při přezkumu správního rozhodnutí vázán co do rozsahu a mezi přezkumu žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobní body pak v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvoří nejen uvedení právních důvodů, z nichž žalobce dovozuje nezákonnost či nicotnost napadeného rozhodnutí, ale především uvedení skutkových okolností, ve kterých je nezákonnost či nicotnost spatřována.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že stěžovatel nekonkretizoval v žalobě, se kterými námitkami se žalovaný nevypořádal. Jakkoli stěžovatel podal stručnou žalobu a neuvedl žádný odkaz na právní předpis, resp. ustanovení, které bylo porušeno, je z ní zcela zřejmé, v jakém směru uplatňuje výhrady ve vztahu k rozhodnutí žalovaného; přitom se jedná o stejné námitky, které uplatňoval již v podaném odvolání. Stěžovatel již v odvolání namítal nedostatečnost odůvodnění postupu správního orgánu v otázce upřednostnění jednoho znaleckého posudku před druhým, irelevantnost názoru na vliv stavby na krajinný ráz p. Matějky a zejména odmítnutí provedení důkazu navrhovaným ke zjištění stavu věci – nezávislého znaleckého posudku. Takto formulované námitky považuje Nejvyšší správní soud za zcela konkrétní.

I přes skutečnost, že *prima facie* by bylo lze posuzovat zejména první žalobní námitku, tak jak ji stěžovatel formuloval, jako tvrzení obecného charakteru, právě však přímým odkazem na uplatnění nedostatků řízení již v podaném odvolání, dává této námitce zcela konkrétní obsah. Krajský soud se právě stěžovatelem provedeným odkazem na obsah odvolání s touto námitkou stran absence hodnocení důkazů měl vypořádat. I bez provedení odkazu na porušení právního předpisu je zcela zřejmé, o jaký právní předpis se jednalo, bylo-li řízení vedeno podle správního řádu a stěžovatel v konkrétních otázkách odkazuje na námitky uplatněné již v odvolání.

Ze správního spisu se zcela zjevně podává, že stěžovatel *in concreto* namítá, že správní orgán hodnotil, resp. vzal za základ svého rozhodnutí pouze jeden důkaz, a to ten, který svědčil ve prospěch správního orgánu, zatímco důkazy předložené a navrhované stěžovatelem zcela opominul, resp. neodůvodnil, proč k jednomu z nich němu nepřihlíží a proč druhý neprovedl.

Žalovaný konstatoval, že skutkový stav považuje za dostatečně objasněný a ustanovení znalce (tzn. provedení navrhovaného důkazu) považuje za nadbytečné, přitom konstatoval, že v průběhu řízení nebylo vyloučeno, aby účastníci předkládali další důkazy pro svá tvrzení. Žalovaný navíc v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že hodnocení nebyla rozporná, jen pouze hodnocení Mgr. N. postrádalo hodnocení v celém rozsahu, zejména hodnocení přírodní a kulturní historické charakteristiky. Nikterak však neuvedl, jak právě v tomto ohledu lze dospět k zásadně odlišnému názoru, než který by bylo lze dovozovat z posouzení, které předložil stěžovatel.

Krajský soud konstatuje, že neprovedení znaleckého posudku nelze žalovanému vytýkat, pokud má jinak za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Z rozhodnutí žalovaného však není zřejmé, z jakých skutečností lze mít za to, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně řádně. A to tím spíše, stojí-li rozhodnutí pouze na jednom důkazu – posouzení Ing. M. (přitom tento posudek předložil účastník řízení odlišný od stěžovatele, u kterého lze předpokládat odlišný zájem na věci) Další důkaz, o který prvostupňový orgán své rozhodnutí opíral, a to posouzení p. M., žalovaný správně vyloučil, neboť jej nebylo lze jak hodnotit, když se ve spise žádné vyjádření nenacházelo a navržený důkaz – nezávislý znalecký posudek odmítl žalovaný provést.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo právě úkolem krajského soudu vypořádat se právě s tím, zda mohl mít žalovaný za to, že byl dostatečně zjištěn stav věci, resp. zda k tomuto závěru postačovaly důkazy, na kterých rozhodnutí bylo založeno, zda popř. bylo důvodné provést důkazy další, nebo zda jejich provedení by bylo nadbytečné neboť již nemohlo na závěru o snížení krajinného rázu ničeho změnit. Tyto úvahy však v odůvodnění rozsudku krajského soudu schází a krajský soud setrval pouze na závěrech žalovaného.

Podle druhé věty ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.

Za situace výše popsané nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu usuzovat na dostatečně zjištěný stav věci, který by ospravedlnil odmítnutí provedení navrženého důkazu. Žalovaný sice sám konstatuje, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby předložil další návrhy, na straně druhé navržený důkaz odmítl provést; důvody, proč nebylo přihlíženo k posudku, který předložil stěžovatel, přitom tento zjistil poprvé až z rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného bylo zatíženo vadou řízení před správním orgánem, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí zrušit, neučinil-li tak zatížil své rozhodnutí nezákonností.

Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele důvodné, proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu